

Одлуком Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Пале, Универзитета у Источном Сарајеву, број 733/22 од 05. 04. 2022. године, именована је Комисија за оцјену научне занованости и подобности теме докторске дисертације *Соматске посесивне конструкције у српском језику* и кандидата мср **Светлане Панић** (у даљем тексту: Комисија)¹ у сљедећем саставу:

1. Др Милош Ковачевић, редовни професор, Специфични језици (Савремени српски језик и Општа лингвистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, предсједник;
2. Др Миланка Бабић, редовни професор, Специфични језици (Савремени српски језик и лингвистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, члан;
3. Др Мијана Кубурић Мацура, ванредни професор, Специфични језици (Српски језик), Филолошки факултет Бањалука, Универзитет у Бањој Луци, члан.

Комисија је прегледала пријаву теме докторске дисертације и о томе подноси Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Пале, Универзитета у Источном Сарајеву сљедећи

ИЗВЈЕШТАЈ

О НАУЧНОЈ ЗАСНОВАНОСТИ И ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ И КАНДИДАТА ЗА ИЗРАДУ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

ПОДАЦИ О ФАКУЛТЕТУ:
1. Назив и сједиште факултета Филозофски факултет Пале
2. Податак о матичности факултета за научну област из којој припада дисертација Факултет има акредитоване докторске студије из филологије
ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
1. Кратка биографија кандидата Светлана Панић рођена је 30. 11. 1978. године у Сарајеву. Студиј српског језика и књижевности уписала је 2008. Године на Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву, гдје је дипломирала 2013. године. На истом факултету 2017. године, одбранила је мастер рад под насловом <i>Конкуренција конгруентног и неконгруентног атрибута у роману Трг соли Радослава Братића</i> . На Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву почиње да ради 2014. године у звању асистента. Године 2017. изабрана је за вишег асистента за ужу научну област Специфични језици – Савремени српски језик и лингвистика. Учествовала је у пројекту <i>Значај српског језика и књижевности у очувању идентитета Републике Српске (2019–2020)</i> . Има објављених седам научних и стручних радова у рецензираним часописима и тематским зборницима радова.
2. Подобност кандидата да одговори на постављени предмет, циљ, задатке и хипотезе Мср Светлана Панић положила је све испите на докторским студија са највишом оцјеном, и досад објавила 7 радова, од којих већина припада области српске синтаксе, што је и основна научна област пријављене докторске дисертације. Сви научни радови мср Светлана Панић објављени су или: а) у рецензираним часописима, који се налазе на листи категоризованих часописа Министарства просвете и науке Републике Србије и Републике Српске, или б) у рецензираним тематским зборницима или зборницима са научних скупова.

¹ Комисију чини наставници из научне области из које се брани докторат

Сама та чињеница, и још више чињеница о броју и квалитету објављених радова, довољан је показатељ да је мср Светлана Панић способна да успјешно реализује захтјевну тему пријављене докторске дисертације.

3. Списак објављених радова из области докторске дисертације

1. Панић, Светлана (2016) „Одредбе и допуне глагола *гледати* и *видјети* и њихових деривата у приповиједи *У змијском загрљају*“, у: *Савремена проучавања језика и књижевности*, (зборник радова), година VII, књига 1, ФИЛУМ, Крагујевац, стр. 289–299, ISBN 978-86-85991-88-2.
2. Панић, Светлана (2017) „Научни скуп као брана растакању и комадању српског језика и његове књижевности“, у: *Зборник радова Филозофског факултета Универзитета у Приштини*, Косовска Митровица, стр. 407–412, ISSN 0354-3293.
3. Панић, Светлана (2018) „Медијална деикса у *Проклетој авлији*“, у: *Значај српског језика за очување српског културног идентитета, I: Иво Андрић и српски језик*, Андрићев институт, Андрићград, стр. 395–414, ISBN 978-99976-21-31-3.
4. Панић, Светлана (2019) „Анафорска и катафорска употреба замјеничких ријечи у сложеним реченицама у збирци приповиједака *Врста која изумире* Мирослава Тохоља“, у: *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске V. Српски језик и књижевност у БиХ и Србији*, Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, стр. 151–163, ISBN 978-99976-45-14-2.
5. Панић, Светлана (2019) „Синтаксичке функције глаголског придјева трпног у роману *Опсада цркве Св. Спаса* Горана Петровића“, *Значај српског језика за очување српског културног идентитета, Српска књижевност као основа српског језика*, Андрићев институт, Андрићград, стр. 283–303, ISBN 978-99976-21-55-9.
6. Панић, Светлана (2019) „О реченици и њеним члановима (Милош Ковачевић, *О реченици и њеним члановима*, Јасен, Београд 2015)“, у: *Српски језик, XXI*, Београд, стр. 713–717, ISSN 0354-9259.
7. Панић, Светлана (2020) „О српским насељима на граници два свијета из језичко-стилске перспективе“, у: *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске VI, Насеља у дјелима српских писаца*, Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, стр. 299 – 319, ISBN 978-99976-45-04-3.

ПОДАЦИ О ДИСЕРТАЦИЈИ

Назив дисертације: *Соматске посесивне конструкције у српском језику*

Научна област / ужа научна област (текст); УДК

Савремени српски језик: синтакса, семантика и стилистика

4. Предмет и значај истраживања

Посесивност (припадање, присвојност) одувјек је била предмет различитих научних дисциплина, од античке филозофије до психолошких наука. Будући да је у питању и језичка категорија, посесивност је била тема и свјетских, и словенских и србистичких лингвистичких проучавања. На српском језику посесивности су посвећене чак и двије монографије (Стојановић 1996; Куна 2012).

У зависности од перспективе из које аутори говоре о посесивности, издвајане су и додатне поткласификационе категорије, међу којима је најбиотнија диференцијација између неотуђиве и отуђиве посесивности. Постоји општа сагласност у томе да је поткатегорија неотуђиве посесивности изведена из релације дио–цјелина и да представља однос иманентног посједничког посједовање објекта, због чега се као примарна релација у окриву неотуђиве посесивности издваја релација човјек–дио тијела, што је заправо соматска релација.

У литератури о самом обухвату термина соматска посесивност није постигнута општа сагласност, јер није јасно разграничено да ли под овај термин потпадају лексеме са семом +живо или се опсег сужава укључивањем додатне семе +људско, односно да ли се

сема –људско/+животињско искључује. Термин *соматски* први пут у лингвистици употребио је совјетски лингвиста Ф. Вак: „Соматические фразеологизмы — это фразеологические единицы, имеющие в своем составе наименования частей *тела человека или животного*, например, *read tōstma* 'поднять голову', *silmitēgema* 'строить глазки', *sabajalge vahelē tōmbama* 'поджать хвост' и др“ (1964: 6). Као што се види, Вак је у соматизме укључивао и лексику са ознаком +животињско, што значи да соматска посесивност подразумијева однос дијела и цјелине код бића и животиња, с тим да је увијек примаран код човјека, будући да је човјек центар у истраживању свих бића, која се у соматизму морају релационо према њему испитивати.

Предмет истраживања у докторској дисертацији С. Панић биће прије свега прецизирање одређења самог термина соматска посесивност, која ће онда бити анализирана из синтаксичке перспективе конструкција којима се изражава. Иако у литератури нема потпуног слагања око типова синтаксичких средстава за изражавање посесивности (в. Куна 2012: 48), углавном се поткласификација креће у два смјера: раздаваја се атрибутска од предикатске посесивности. Атрибутска посесивност у српском језику изражава се прије свега посесивним придјевима, придјевским замјеницама примарно посесивог значења, те повратно-посесивном замјеницом *свој/a/e/u/e/a* у позицији субјекта посесије (посесора) унутар конгруентних супстантивних синтагми. У оквиру дисертације биће испитани сви типови замјеничке соматске посесивности, посебно с обзиром на њихове семантичке карактеристике. У дисертацији ће се анализирати и све конструкције неконгруентних соматских посесивних синтагми, које обухватају двије семантичке поткатеорије неконгруентног атрибута – неконгруентни посесивни атрибут и неконгруентни атрибут са значењем карактеристичне појединости.

Предикатска посесивност подразумијева предикатске конструкције са глаголима посесивне семантике – *бити, имати, посједовати, припадати...* У оквиру поткатеорије предикатске посесивности биће разматране синтаксичке функције посесора и посесума у односу на глагол у предикату, те семантички, синтаксички и прагматички услови под којима се такве конструкције остварују. Анализиран ће бити и синтаксичко-семантички тип соматске посесивности који се не може сврстати ни под једну од наведене двије поткатеорије, а који М. Ковачевића назива „синтаксички посредне соматске посесивне синтагме“, које „не потпадају ни под атрибутске соматске конструкције ни под предикатске соматске конструкције (...) него су заправо глаголом опосредоване соматске конструкције засноване на лескичкосемантичком међуодносу двају неатрибутских реченичних чланова“ (Ковачевић 2020: 118). Ту је ријеч о конструкцијама са глаголом у предикату који није примарно посесивне семантике, него се њиме отварају неатрибутске позиције за навођење супстантива којим се означава човјек и другога којим се означава дио његовог тијела, при чему ти супстантиви не ступају у синтагматски однос.

Осим структура са мноносемичном соматском посесивношћу у раду ће бити разматране и интерферентне структуре којима се осим соматске посесивности изражава и категорија егзистенцијалности, те категорија локације, будући да конструкције често могу бити „обременене“ и додатним значењима, па ће се у таквим структурама покушати одредити да ли је значењски статус соматске посесивности примаран или секундаран у односу да додатне семантичке компоненте конструкција.

5. Циљ и задаци у дисертацији

Циљеви истраживања синтаксичких конструкција којима се изражава соматска посесивност у српском језку су сљедећи: 1) прецизно истражити и одредити опсег значења соматска посесивност, те урадити критеријалну поткласификацију, 2) утврдити које су то синтаксичке конструкције којима се изражава соматска посесивност, које су семантичке специфичности сваке од конструкција сагледавајући њихову конкурентност, те такође извршити њихову поткласификацију и 3) утврдити који додатно прагматички фактори утичу на значење конструкција које се анализирају у оквиру наведених функционалних стилова.

Дати циљеви биће остваривани анализом функционалности различитог корпуса савременог српског језика. Тако ће корпус на основу кога ће се вршити анализа обухватити примјере из књижевноумјетничког, научног те административно-правног функционалног стила савременог српског језика.

6. Хипотезе² докторске дисертације

У раду ће се покушати доказати или оспорити неколико хипотеза, између којих су примарне следеће три:

1) Соматска посесивност јесте примарна категорија посесивности из које се поље посесивности као такво развило; то својство најбоље потврђује семантика синтаксичких категорија којим се посесивност изражава.

2) Свака од синтаксичких категорија којима се изражава соматска посесивност има специфичну семантичку особеност и нужна је системска јединица.

3) Конкретан избор употребног типа соматских синтаксичких јединица најчешће је предодређен контекстом.

Тим трима примарним придружују се и три секундарне хипотезе:

1) Соматска посесивност примарно се изражава конгруентним и неконгруентним синтагмама;

2) Репартиција соматских конструкција различита је у различитим функционалним стиловима;

3) Соматска посесивност код човјека и других живих бића нису потпуно подударне категорије.

7. Актуелност и подобност теме докторске дисертације

Соматску посесивност могуће је описати тек издвајањем структурних модела посесивних конструкција, и унутар њих подмодела који се изражава и или само соматска посесивност. Уз то је неопходно прије свега на семантичком плану доводити у везу како категорију посесивности тако и поткатеорију соматске посесивности са интерферирајућим синтаксичко-семантичким категоријама (нпр. егзистенције, категоријом објеката, категоријом агенса, категоријом тицања и сл.). Будући да се категорија како посесивности уопште тако и соматске посесивности може изражавати како непредиакстким синтагматском структурама, тако и пердикатским реченичним структурама биће неопходно одредити мјесто соматскопосесивног међу интерферентним непосесивним значењима. Друкче речено, биће неопходно критеријално показати у којим је синтаксичким структурама који (под)тип соматске посесивности примаран, а у којим секундаран, партилачки. На тај начин експлицитно ће се показати шта заправо улази у центар а шта припада периферији синтаксичко-семантичког поља соматске посесивности. Сви наведени аспекти анализе које подразумијева ово дисертационо истраживање по правилу су у литератури или заобилажени или тек мимогредно помињани. Зато је тема ове докторске дисертације и врло актуелна и врло подобна за истраживање. Посебно још с обзиром на чињеницу да до сада у српистистици и/или сербокроатистици нема ниједног ширега рада, а камоли монографије који се баве питањем соматске посесивности, иако је соматска посесивност без икакве сумње основ цијелог синтаксичкосемантичког посесивног поља.

8. Преглед стања у подручју истраживања (код нас и у свијету)

Посесивност (припадање, присвојност) одувijek је била предмет различитих научних дисциплина, што и није чудо ако се зна да посесивност припада основним мисаоним категоријама. Тако „*катеорија posvojnosti zauzima važno mjesto u povijesti kulture*

² Хипотезе су кратко изречене тврдње. Након изрицања хипотеза слиједе кратка образложења за доказивање. Хипотезе могу имати ограничења у простору и времену, доказују се кроз истраживања у реалном систему (моделу или прототипу) а потврђују се истраживачким методама и статистичком обрадом у дисертацији. Хипотезе могу бити главне и помоћне, односно нулте и алтернативне.

i civilizacije, od antičke filozofije (Heraklit, Platon) do egzistencijalne filozofije (Heidegger ili Sartre), o njoj se raspravlja teološkim i političkim raspravama (Marcel, Staehelin), a predmet je psiholoških i društvenih analiza (Freud, Fromm)" (Kuna 2012: 16). Будући да је у питању и језичка категорија, посесивност је била тема и свјетских, и совенских и србистичких лингвистичких проучавања. На српском језику посесивности су посвећене чак и двије монографије: S. Stojanović, *Binarne relacije posesije u engleskom i srpskom jeziku*, Beograd: Filološki fakultet Univerziteta u Beogradu, 1996; и V. Kuna, *Predikatna i vanjska posvojnost u hrvatskome jeziku*, Osijek: Filozofski fakultet Sveučilišta J. J. Strossmayera, 2012: У свјетској, словенској и србистичкој лингвистици написан је и велики број радова који се баве различитим аспектима посесивности, прије свега односом отуђиве и неотуђиве посесивности (какви су: Филмор 1968; Лајонс 1968, Хајне 1997; Стојановић 1996; Куна 2012; Ковачевић 2015, 1992; Омеровић 2011, Палић 2010 и др.). Међу тим радовима врло често се спомиње и соматска посесивност. Али готово да нема ниједног рада ни у србистици ни шире који је искључиво посвећен анализи конструкција соматске посесивности. Из обимног списка, од близу стотину прелиминарних библиографских јединица свјеске, словенске и србистичке лингвистике који у пријави наводи С. Панић - види се да је соматски (под)тип посесивности, ако се закључује по самим насловима, ријетко био самосталан предмет синтаксичкосемантичких истраживања. Једини рад у србистичкој синтаксичкој литератури који у свом наслову има овај термин јесте рад М. Ковачевића *Соматске неконгруентне посесивне синтагме у српском језику* (2020). Сам аутор истиче да се у србистичкој и/или сербокроатистичкој литератури „тек покаткад“ наилази на тај термин, а разлоге за то он види у томе „што при анализи посесивности ни у једном раду, па чак ни у поменутиим монографијама [Стојановић 1996, Куна 2012] соматске посесивне конструкције нису анализирани као посебна синтаксичко-семантичка (пот)категија. Не треба онда ни да чуди да међу немалим бројем радова о посесивности (в. нпр. библиографију синтаксичке литературе у Вићентић и др. 2004) нема ниједнога који је посвећен анализи соматских посесивних конструкција“ (Ковачевић 2020: 115).

9. Значај истраживања са становишта актуелности у одређеној научној области

Посесивност је једна од основних мисаоних и језичких категорија. Као језичка категорија, посесивност није везана за један ниво језичке анализе нити за један тип језичких јединица којим се изражава. Он је "вишеразинска" категорија – обухвата већи број лингвистичких нивоа и њихових јединица – од лексеме, преко синтагме до реченице, па чак и (везаног) текста. Осим тога потпуна анализа соматске посесивности нужно мора бити полидисциплинарна, па самим тим и вишекритеријална – мора укључивати најмање синтаксички, семантички и функционалистички план, односно, преведено на критеријуме: синтаксичке, семантичке и стилистичке критеријуме анализе, и њихову научну хијерархизацију.

Дисертационо истраживање С. Панић биће прво монографско истраживање соматских посесивних конструкција не само у србистици и/или србистици него и цијелој славистици, па и шире. Сама та чињеница показује какву ће новост донијети ово дисертационо истраживање, и то новост не само за србистику него и за славистику па и саму општу лингвистику, што је истовремено и (не)посредни показатељ значаја који ово истраживање има.

10. Веза са досадашњим истраживањима

Из досадашњег приказа полидисциплинарних и лингвистичких истраживања посесивности јасно је да ће кандидаткиња имати добро општелингвистичко упориште за своја истраживања, зато што је посесивност теоријски и методолошки у досадашњој литератури разматрана из аспеката различитих теорија и методологија. Будући да је соматска посесивност подтип, истина најзначајнији подтип, посесивности, досадашњи прије свега теоријски доприноси биће добра критеријална основа за истраживање које ће бити извршено у овој докторској дисертацији. За разлику од општетеоријског аспекта анализе,

унутарсоматски класификациони и методолошки аспекти анализе биће један од значајних теоријских доприноса ове дисертације, чему је једноставан разлог чињеница да готово не постоје опширнија истраживања ни у једном језику која се односе искључиво на соматски тип посесивности. А да не говоримо о конкретној анализи корпуса - ова дисертација биће прво монографско дјело о соматској посесивности засновано на богатом разнообразном функционалностилском корпусу савременог српског језика. Тај план анализе такође је потпуно нов, готово без ослонца у досадашњим истраживањима, у којима соматска посесивност није анализирана ни на корпусу једнога функционалног стила, а камоли на копрусу готово свих функционалних стилова савременог српског језика.

11. Методе истраживања и инструменти (опрема)

Будући да је циљ дисертације да се издвоје и семантички освијетле сви модели соматских конструкција, у дисертацији ће биће примјењивана дескриптивна синтаксичко-семантичка метода, која ће у примјени бити и/ или ономасиолошка и/или семасилошка. Са том методом бниће комбинована и стилистичка метода, и то и лингвиостилчистичка (посебно при разматрању међуодноса конкурентних синтаксичких јединица) и функционалностилситичке (при опису репартиције појединих синтаксичких конструкција у одређеним функционалним стилима савременог српског језика).

12. Очекивани резултати докторске дисертације

Докторска дисертација мрс Светлане Панић *Соматска посесивност у српском језику* треба да донесе низ нових резултата значајних за синтаксу, семантику и стилистику српскога језика. Најприје, то се тиче јасног теоријског одређења соматске посесивности, и њихове критеријалне (пот)класификације. Посебно ће бити значајни емпиријски резултати ове докторске дисертације, који подразумевају издвајање свих модела соматских посеисвних конструкција, и то: а) модела атрибутских, како конгруентних тако и нејонгруентних, конструкција, б) модела соматских конструкција са посесивним глаголом, в) модела соматских конструкција са непосесивним глаголом, и в) (не)конкурентност типова посесивних соматских конструкција.

Дисертација, дакле, треба да понуди опис система соматских конструкција савременог српског језика, који до сада ни у начној ни у граматичкој литератури није до краја осветљен. Зато ће резултати ове докторске дисертације бити значајни прије свега за синтаксичку-семантику српскога језика, јер ће докторска дисертација понудити први пут не само у србистици него и у славистици и лингвистици уопште својеврстан опис соматског посеисвног поља, на примјеру српскога књижевног (стандардног) језика.

13. Процјена потребног времена израде дисертације, мјесто истраживања

Израда докторске дисертације требало би да траје двије године. Истраживање ће се спроводити на Филозофском факултету у Палама при Универзитету у Источном Сарајеву, и у библиотекама у Србији: Универзитетској, Народној и Библиотеци САНУ у Београду, и библиотеци Матице српске у Новом Саду.

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Име наставника предложеног за ментора, звање, институција у којој је стекао највише звање, ужа научна област

Др Миланка Бабић у звању редовног професора на Универзитету у Источном Сарајеву, ужа научна област Специфични језици – Савремени српски језик и лингвистика.

2.Списак радова ментора из којих се може видјети да испуњава услове из Стандарда за акредитацију студијских програма докторских студија

1. Миланка Бабић, *Екскламативне конструкције у српском језику*, Андрићград: Андрићев институт, 2019. ИСБН 978-99976-21-49-8.
2. Миланка Бабић, *Синтаксички и стилистички огледи*, Београд: Јасен, 2015. ИСБН 978-86-6293-046-0.
3. Миланка Бабић, "Граматичко-прагматичка вриједност лексеме А у српском језику, Српска лексикографија – речници српског језика као изворишта граматичких и семантичких истраживања", *47. научни састанак слависта у Вукове дане*, 46/1, Београд: Међународни славистички центар, 2018, стр. 97–106. ISSN 0351-9066.
4. Миланка Бабић, "Квантификовање квалитета у (не)предикатским екскламативним реченицама", *Филолог, часопис за језик, књижевност и културу*, IX, бр. 17, Бања Лука: Филолошки факултет у Бањој Луци, 2018, 15–33. ISSN 1986-5864.
5. Миланка Бабић, "О особинама епистоларног дискурса у писмима војника и логораша из Првог свјетског рата", *Српски језик*, бр. XXIV, Београд, 2019, стр. 201–221; ISSN 0354-9259
6. Миланка Бабић, "Семантичко-прагматичке функције асинтаксичких замјеничких енклитика у српском језику", *Српски језик*, бр. XXV, Београд, 2020, 101–112. ISSN 0354-9259
7. Миланка Бабић, "Експресивност и екскламативност", Зборник радова са XIV међународног научног скупа "Српски језик, књижевност, уметност: Експресивност у српском језику", књ. I, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2020, 15–25. ISBN-978-86-80796-62-8.

3. Имена осталих чланова комисије, звања, институције у којој су стекли највиша звања и ужа научна област

- а) Др Милош Ковачевић, редовни професор, Филозофски факултет Пале, Савремени српски језик и Општа лингвистика
- б) Др Мијана Кубурић Мацура, ванредни професор, Филолошки факултет Бањалука, Специфични језици – српски језик.

4. Списак радова чланова Комисије из којих се може видјети да испуњавају услове из Стандарда за акредитацију студијских програма докторских студија

а) Др Милош Ковачевић

1. Милош Ковачевић, *Српски језик под лупом науке*, Београд: Завод за уџбенике, 2017. ISBN 978-86-17-19653-8
2. Милош Ковачевић, *Стилске доминанте српских прозних писаца*, Андрићград: Андрићев институт, 2019. ISBN 978-99976-21-46-7
3. Милош Ковачевић, *Поезија у стилистичком кључу*, Андрићград: Андрићев институт, 2020. ISBN 978-99976-21-60-3
4. Милош Ковачевић, "Соматске неконгруентне посесивне синтагме у српском језику", *Наслеђе*, XVI/43, Крагујевац, 2019, 11-28. ISSN 1820-1768; UDK 811.163.41'367'37
5. Милош Ковачевић, *Србистички огледи*, Источно Ново Сарајево: Завод за уџбенике и наставна средства, 2021, ISBN 978-99955-1-558-4
6. Милош Ковачевић, *Кроз синтаксу српскога језика*, Подгорица: Матица српска - Друштво чланова у Црној Гори, 2020. ISBN 978-9940-580-76-6
7. Милош Ковачевић, *Српски стилистичари*, Београд: СКЗ, 2021. ISBN 978-86-379-1468-6

б) Др Мијана Кубурић Мацура

1. Мијана Кубурић Мацура, *Категорија концесивности у савременом српском језику*, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, 2021. ISBN 978-99955-58-74-1
2. Мијана Кубурић Мацура, "Адверзативне реченице с концесивним смисаоним односом у српском језику", *Српски језик* бр. XXIV, Београд, 2019, 375–392. ISSN 0354-9259
3. Мијана Кубурић Мацура, "Реченице с алтернативним концесивним значењем у савременом српском језику", *Филолог*, 17, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, Бања Лука, 2018, 34–51. ISSN 1986-5864.

4. Мијана Кубурић Мацура, "Асиндетске структуре с концесивним значењем у савременом српском језику", *Наш језик* L/2, Институт за српски језик САНУ, Београд, 2019, 323–334. ISSN 0027-8084

5. Мијана Кубурић Мацура, "Глаголски прилози с концесивном интерпретацијом у савременом српском језику", *Прилози настави српског језика и књижевности*, 6, Друштво наставника српског језика и књижевности, Бања Лука, 2017, 65–79. ISSN 2303-4793

ПОДАЦИ О ПРИЈАВЉИВАЊУ-НЕПРИЈАВЉИВАЊУ ТЕЗЕ

1. Изјава³ да ли је пријављивана теза под истим називом на другој високошколској институцији

Према доступној документацији, докторска дисертација под истим називом није пријављена у некој другој високошколској институцији.

ЗАКЉУЧАК

На основу прегледа приложене документације за докторску дисертацију, биографских и библиографских података, констатујемо да кандидат мср Светлана Панић испуњава све законом предвиђене услове за израду докторске дисертације. С обзиром на то да је предложена тема научно релевантна и добро теоријски заснована, комисија предлаже Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Пале и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву да прихвати извјештај комисије и да мср Светлани Панић одобри израду докторске дисертације **Соматске посесивне конструкције у српском језику**, и да јој за ментора именује проф. др Миланку Бабић.

Мјесто: Пале

Датум: 18. 4. 2022.

КОМИСИЈА:

1. Др Милош Ковачевић, редовни професор, Специфични језици (Српски језик и Општа лингвистика), Универзитет у Источном Сарајеву; Филозофски факултет Пале, предсједник Комисије;

2. Др Миланка Бабић, редовни професор, Специфични језици (Савремени српски језик и лингвистика), Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, члан Комисије;

3. Др Мијана Кубурић Мацура, ванредни професор, Специфични језици (Српски језик), Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет Бањалука, члан Комисије;

Издвојено мишљење⁴:

³ Уз захтјев за пријаву и одобрење теме дужни кандидат доставља потписану изјаву

⁴ Чланови комисије који се не слажу са мишљењем већине чланова комисије, обавезни су да у извештај унесу издвојено мишљење са образложењем разлога због се не слажу са мишљењем већине чланова комисије (члан комисије који је издвојио мишљење потписује се испод навода о издвојеном мишљењу)

1. _____, у звању _____ (НО _____, УНО
_____, Универзитет _____,
Факултет _____ у _____, члан Комисије;
